

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 422/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Garajom, advokátska kancelária, Hlavná 137, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2013 zo 16. apríla 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 T 7/2004 z 11. mája 2012 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Krajský súd takto rozhodol po tom, ako jeho predošlý, sťažovateľa oslobodzujúci rozsudok sp. zn. 3 T 7/2004 z 3. februára 2010 bol zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 4/2010 z 10. mája 2011.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu z 11. mája 2012 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 v bode III výroku rozhodol tak, že ho podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „skorší Trestný poriadok“) zamietol.

Rozhodnutie súdu druhého stupňa sťažovateľ napadol mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože

sťažovateľom označené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku neboli splnené.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014, ako aj predchádzajúcim rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie a svoje presvedčenie odôvodnil takto:

«... skutočnosti, z ktorých súd pri uznaní viny vychádzal nie sú podložené žiadnymi priamymi dôkazmi. Z rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 16. 04. 2013 nevyplývajú žiadne dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že by sťažovateľ predmetné skutky spáchal a že sú trestnými činmi. ... Krajský súd v Košiciach... len obširnejšie popísal skutkový dej a to výsluchy svedkov, ako aj vykonané dôkazy, no z hľadiska zmenenej úvahy oproti predošlému rozsudku zo dňa 03. 02. 2010 nijakým spôsobom bližšie neodôvodnil, prečo vyhodnotil skutkovú a právnu situáciu tak, že uznal sťažovateľa vinným na rozdiel od predchádzajúceho oslobodzujúceho rozsudku. Ide teda o arbitrárne rozhodnutie...

Najvyšší súd rovnako ako prvostupňový súd dospel k záverom o trestnej zodpovednosti sťažovateľa na podklade toho, že mal pri výkone svojho povolania porušiť § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. tým, že protokol o daňovej kontrole prerokoval s neoprávnenými osobami. ... bolo preukázané, že pri daňovej kontrole v spoločnosti [REDAKOVANÉ], sťažovateľ prejednal protokol s osobou, ktorá preukázala svoju totožnosť občianskym preukazom, a ktorá bola oprávnená konať v mene spoločnosti na základe rozhodnutia jej valného zhromaždenia. To že táto osoba... bola niekým iným, nebolo možné zistiť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti sťažovateľa... ... bolo taktiež preukázané, že osoba vydávajúca sa za [REDAKOVANÉ] disponovala pravým občianskym preukazom. Z... rozsudku Krajského súdu Košice zo dňa 03. 02. 2010... vyplýva, že skutočnosť o nepochybení vo vykonávaní kontroly bola dosvedčená aj svedkyňou..., ktorá vzhľadom na jej pracovné zaradenie v rámci daňovej správy bola na vyvodenie takých záverov kompetentná.

Čo sa týka tvrdenej zaujatosti sťažovateľa vo vzťahu k spoločníčke spoločnosti [REDACTED].. poukazujeme na závery prijaté v rozsudku Krajského súdu... zo dňa 03. 02. 2010..., t. j. že v rozhodnom čase k nej nemal bližší vzťah, keďže ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené. Nakoľko [REDACTED] nebola osobou oprávnenou konať v mene spoločnosti, nemohlo dôjsť k zaujatosti v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Záver o zaujatosti sa teda v rozsudku prvostupňového súdu zmenil bez hlbšieho odôvodnenia.

... nebol preukázaný ani záver o zúčastňovaní sa sťažovateľa... na vyberaní peňažnej hotovosti z bankového účtu spoločnosti [REDACTED]. vyplynula len skutočnosť, že nie je vylúčené, aby sťažovateľ bol prítomný ako svedok. To však nijakým spôsobom nepreukazuje, aby sa finančné prostriedky dostali do dispozície sťažovateľa a mohol s nimi nakladať.

V nadväznosti na skutok v bode 2), kedy mal sťažovateľ vykonať daňovú kontrolu oprávnenosti priznania nárokov na vrátenie DPH spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], túto kontrolu mal vykonať v rozpore s ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole..., ktorý bol podkladom pre vrátenie nadmerného odpočtu DPH, mal prejednať s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za [REDACTED] [REDACTED], ktorá nebola konateľom, ani splnomocneným zástupcom spoločnosti [REDACTED] [REDACTED], sťažovateľ opätovne poukazuje na to, že tento záver nie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania a je založený len na subjektívnom názore súdu. Na základe vykonaného dokazovania bolo taktiež preukázané, že predmetná správa daňového úradu Nové Mesto nad Váhom ako odpoveď na dožiadanie bola upravovaná a svojim obsahom nezodpovedá pôvodnej správe, ale žiaden dôkaz nepreukázal vzťah sťažovateľa k jej autorstvu. Zároveň z výsledkov zisťovania pohybu došlej pošty v rámci Daňového úradu Košice IV. je zrejmé, že skôr ako sa predmetná správa dostala k rukám sťažovateľa, bola prevzatá a prerozdeľovaná inými pracovníkmi vrátane riaditeľa Daňového úradu Košice IV., čo vyplýva aj z výsluchov svedkov. V tomto smere dávame do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 03. 02. 2010, sp. zn.: 3 T/7/2004 a jeho odôvodnenie. Preto nie je zrejmé, na akom základe dospel Najvyšší súd k názoru, že z toho mal profitovať sťažovateľ.

Nedá sa opomenúť, že sťažovateľ bol v čase, kedy sa mal dopustiť predmetných skutkov vo funkcii daňového kontrolóra pomerne krátku dobu od absolvovania vysokoškolského štúdia, a na jeho činnosť bolo nevyhnutné odborné vedenie jeho nadriadených. Taktiež je nutné zdôrazniť, že sťažovateľ nemal žiadne oprávnenie pre ovplyvňovanie pridelovania daňových subjektov kontrolórom, bola to výlučná kompetencia jeho nadriadených. V tomto postupe sa uplatňoval tzv. „písmenkový systém“, ale zavádzal sa do praxe aj systém „rotujúcich kontrolórov“, čo malo byť zárukou objektivity vykonania daňovej kontroly. Na základe toho boli sťažovateľovi pridelené daňové subjekty náhodne, preto akékoľvek závery súdu o účelovosti zakladania obchodných spoločností s konkrétnym začiatočným písmenom v názve a určením ich sídla sú len vykonštruovanou domnienkou súdu.

... poukazujeme na nesprávne hodnotenie dôkazov vo vzťahu k listinnému dôkazu, v ktorom je v rozpore so skutočnosťou uvedená platba za tovar formou bezhotovostného prevodu. Výpisy z bežného účtu [REDAKOVANÉ] za obdobie november 1998... jednoznačne potvrdzujú... názor protokolu, že došlo k splneniu podmienky vychádzajúcej z ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o DPH o zaplatení dane dodávateľovi.

... v priebehu dokazovania nebolo preukázané, aby sťažovateľ úmyselne zatajoval skutočný stav veci a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzal nepravdivé skutočnosti, a že by mal na tomto základe nadobudnúť majetkový prospech spolu s [REDAKOVANÉ], ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu.

... sťažovateľ poukazuje na ďalšie nedostatky rozsudku Najvyššieho súdu spočívajúce v jeho odôvodnení. Na verejnom zasadnutí v konaní o odvolaní dňa 16. 04. 2013 predložil obhajca ods. [REDAKOVANÉ]... uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 7 To/83/2010 zo dňa 08. 12. 2010, ktorým Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. zn.: 2 T/109/2009, v ktorej sa prejednáva trestná vec proti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktoré však Najvyšší súd vôbec nevzal vo svojom rozhodnutí do úvahy...

Okrem vyššie uvedených väd rozsudku Najvyššieho súdu nemožno opomenúť ani ďalší aspekt nesúladu tohto rozhodnutia s požiadavkami ústavnosti, ktorým je neprimeraný trest s prihliadnutím na okolnosť podmieňujúcu mimoriadne zníženie trestu spočívajúcu

v extrémne dlhej dobe trestného konania. Je nutné zdôrazniť, že do právoplatného skončenia veci uplynulo od údajného spáchania skutkov viac ako 15 rokov...

V priebehu konania bol sťažovateľ neustále obmedzovaný na svojich právach, čo zasiahlo všetky sféry jeho života... dôsledky na živote a právach sťažovateľa boli nepochybne dostačujúcou, prísnou a vážnou sankciou, ktorá de facto znamenala čiastočné odňatie slobody.

Je v rozpore s účelom čl. 6 Dohovoru, aby súd, ktorý z väčšej časti prietahy spôsobil, nekompensoval vážne dôsledky na živote sťažovateľa, napriek jeho odsúdeniu, v zodpovedajúcej miere a v súlade s účelom trestania...

V prípade sťažovateľa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody nesplní žiaden účel trestu. Už samotné zdĺhavé trestné konanie pôsobilo dostatočne odstrašujúco. Dĺžka trestu uložená sťažovateľovi je v tomto smere zjavne neprimeraná...

... meritórne rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ani následné rozhodnutie Najvyššieho súdu o odvolaní voči nemu nenapĺňali znaky spravodlivého rozhodnutia, ktoré sa náležitým spôsobom vyjadruje ku všetkým podstatným okolnostiam prípadu, a ktoré by racionálne a spravodlivo reflektovali extrémne prietahy v konaní vo výroku o treste pre sťažovateľa.

... nie je možné v rámci ochrany právneho štátu a práva na spravodlivý súdny proces prehliadať tak podstatné skutočnosti, na aké bolo upozornené v tejto sťažnosti, a ospravedlniť to iba konštatovaním o ich irelevantnosti. Jednalo sa o zásadné medzňíky v skutkovom deji trestných činov, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, a súdy boli teda povinné sa s nimi vysporiadať. Iba konštatovanie, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na rozhodnutie zodpovedajúce predstavám obvineného nie je postačujúce. Ak je zmyslom trestného súdnictva odsúdiť páchatela len za podmienky „in dubio pro reo“, sú tvrdenia uvádzané v napádaných rozhodnutiach neakceptovateľné...».

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší uvedené uznesenie a rozsudok a vec vráti na ďalšie konanie a zaviaže najvyšší súd uhradiť mu trovy konania.

Zároveň sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby odložil vykonateľnosť „*napadnutého rozhodnutia*“, keďže „*samotné trestné stíhanie malo na*“ jeho „*život negatívny dopad, a výkonom trestu by len došlo k nenapraviteľnej dualizácii sankcie už uloženej sťažovateľovi*“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013.

Porušenie označených práv sťažovateľ vidí predovšetkým v tom, že vo veci konajúce všeobecné súdy na základe vykonaných dôkazov nesprávne vyhodnotili skutkový stav v tejto trestnej veci (skutočnosti, z ktorých súdy pri uznaní viny vychádzali, nie sú podložené priamymi dôkazmi, skutková a právna situácia nebola dostatočne vyhodnotená, tak aby bol zřejmý rozdiel oproti hodnoteniu uvedenému v oslobodzujúcom rozsudku krajského súdu z 3. februára 2010, nebolo tiež preukázané, že pri prerokovaní protokolov o vykonaní kontroly jednal s osobami, ktoré neboli oprávnené konať v mene kontrolovaných spoločností, nebolo preukázané, že to bol on, ktorý z vykonaných skutkov profitoval). Za nedostatočne odôvodnený považoval záver súdu o jeho zaujatosti vo vzťahu k obchodnej spoločnosti, ktorej spoločníčkou bola jeho bývalá manželka. Sťažovateľ taktiež argumentoval, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevzali do úvahy jeho krátku prax vo funkcii kontrolóra, že nemal žiadne oprávnenie ovplyvniť pridelovanie daňových subjektov kontrolórom, ako aj nesprávnym vyhodnotením listinného dôkazu, ktorý

preukazoval splnenie podmienok o zaplatení DPH dodávateľovi, t. j. že v konaní nebolo preukázané, že on úmyselne zatajoval skutočný stav vecí a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzal nepravdivé skutočnosti, čím mu mal vzniknúť spolu s ďalším spoluobžalovaným majetkový prospech. Nedostatkom uvedených rozhodnutí je napokon podľa sťažovateľa aj skutočnosť, že sa v nich konajúce súdy nevyrovnali s predloženým uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 83/2010 z 8. decembra 2010 (vec týkajúca sa [REDAKOVANÉ]), a aj uloženie neprimeraného trestu sťažovateľovi s ohľadom na celkovú dĺžku uvedeného konania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto

právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, III. ÚS 314/08, IV. ÚS 44/08, III. ÚS 133/09).

Vychádzajúc z uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu oboch napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu z hľadiska ich ústavnoprávnej udržateľnosti.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo V 10/2014 zo 17. septembra 2014

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia zo 17. septembra 2014, ktorým dovolanie sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu zo 16. apríla 2013 odmietol, okrem iného uviedol:

«... obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i)

Tr. por.. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku (absencia dôkazov preukazujúca vinu obvinených, chýbajúca vedomosť o prejednaní protokolu o daňovej kontrole s neoprávnenou osobou, systém pridelovania daňových kontrol, nesprávne hodnotenie listinných dôkazov) predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z obsahu podaných dovolaní je zrejmé, že uplatnený dovolací dôvod je založený na skutkových výhradách obvinených. Podstatou podaných dovolaní je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Obaja obvinení v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom ďalej zhodne namietali aj „neprimeraný a nespravodlivo vysoký trest odňatia slobody, ktorý je v rozpore s účelom trestu vyjadreným v ustanovení § 23 ods. 1 Tr. zák.“. Trest je podľa názoru obvinených neprimerane prísny, a to najmä v súvislosti s rozhodnutím súdu o druhu a výške trestu, v rámci ktorej nebola zohľadnená neprimeraná dĺžka konania ako dôvod aplikácie § 40 Tr. zák. - mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody...

...moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež

k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaadiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Uplatnený dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je obsahovo naplnený námietskou o neprimeranosti uloženého trestu v dôsledku toho, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolaní obvinených, pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Nad rámec podaného dovolania je treba dodať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvineným nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého boli obvinení uznaní za vinných. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Najvyšší súd preto konštatuje, že v dovolaniach nebol splnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd považuje za potrebné na záver v súvislosti s argumentáciou obvinených týkajúcu sa ich „nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ktoré sú arbitrárne“, uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia; toto sa preskúmava v odvolacom konaní. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že v posudzovanej veci podané dovolania obsahujú argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, najvyšší súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd musel dovolania obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.»

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (zo 17. septembra 2014) najvyššieho súdu vyplývajú zreteľné dôvody, prečo bolo potrebné dovolanie sťažovateľa (a ďalšieho odsúdeného) odmietnuť. Najvyšší súd námietky sťažovateľa skúmal, riadne sa nimi zaoberal a ústavne konformným spôsobom sa s nimi vysporiadal. Zdôraznil predovšetkým, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok slúži predovšetkým

na nápravu právnych väd právoplatných rozhodnutí a konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo, avšak správnosť a úplnosť skutkových zistení, resp. skutkových záverov v konaní o dovolaní nemožno skúmať a meniť. Najvyšší súd dospel k správneému záveru, podľa ktorého argumentácia predložená sťažovateľom v uvedenom konaní bola založená na namietanom nesprávnom vyhodnotení dôkazov, resp. nesprávnom posúdení skutkových okolností danej veci, preto správne konštatoval, že v predmetnom konaní, t. j. v konaní o dovolaní, tieto námietky nemožno považovať za právne relevantné, t. j. za také, ktoré by boli spôsobilé v rámci konania o dovolaní vyvolať nápravu napadnutého právoplatného rozhodnutia.

Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu v predmetnej veci, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto uznesenie zo 17. septembra 2014 nepovažoval za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. z ústavného hľadiska neudržateľné a neakceptovateľné, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru preskúmal obsah odôvodnenia rozsudku zo 16. apríla 2013, ktorým najvyšší súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 T 7/2014 z 11. mája 2012. Obsah oboch rozsudkov všeobecných súdov, t. j. prvostupňového z 11. mája 2012, ako aj druhostupňového zo 16. apríla 2013 bol ústavnému súde známy z jeho predchádzajúcej činnosti vo veci pod sp. zn. III. ÚS 407/2014.

Najvyšší súd v podstatnej časti odôvodnenia rozsudku zo 16. apríla 2013 vo vzťahu k argumentom sťažovateľa okrem iného uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým poukazuje na to, že prvostupňový súd pri novom rozhodovaní o veci dôsledne postupoval v intenciách § 264 ods. 1 Tr. por. tak, ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2011, sp. zn. 4 To 4/2010, ktorým bol zrušený prechádzajúci oslobodzujúci rozsudok. Zákonným spôsobom doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy vyhodnotil postupom podľa § 2 ods. 6 Tr. por...

Prvostupňový súd vyhodnotil všetky... vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Správne dospel k záveru, že obžalovaní žalované skutky spáchali spôsobom a za okolností, ako sú uvedené vo výrokoch pod bodmi 1/ až 4/ napadnutého rozsudku. ...

Ani najvyšší súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa dopustili skutkov pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že výpovede svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a ďalšie, ako aj príslušné protokoly o daňovej následnej kontrole vo vzťahu k obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] preukazujú, že daňová kontrola v predmetných daňových subjektoch bola vykonaná nezákonne, protokol o daňovej kontrole prerokovali s neoprávnenými osobami a že pre uznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) neboli predložené všetky zákonom požadované podklady. Podľa vtedy platného zákona o DPH stačilo nesplnenie, čo i len jednej podmienky, podľa ktorého má platiteľ nárok na odpočet DPH, ak sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, daň na vstupe zaúčtoval, daň zaplatil inému platiteľovi za prijaté zdaniteľné plnenie a platiteľ mal daňový doklad o zaplatení.

Tento záver má oporu v ustanovení § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v čase uplatneného nároku na odpočet a výkonu daňových kontrol (august až december 1998). Neúplné bankové výpisy, na ktoré sa obžalovaní odvolávajú, sú iba časťou účtovnej dokumentácie, v ktorej nie sú doložené zákonom požadované doklady preukazujúce súbežné splnenie všetkých podmienok platiteľa dane z pridanej hodnoty pre uplatnenie nároku na odpočet tejto dane. Navyše správou

od lesného závodu a svedeckými výpoveďami, okrem iného aj [REDAKOVANÉ] bolo bezpečne preukázané vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 4/ - 5/ napadnutého rozsudku, že nákup drevnej hmoty sa neuskutočnil, teda išlo o fiktívny obchod.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného [REDAKOVANÉ] treba síce prisvedčiť, že skutok, pre ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Košice I 26. februára 2002, sp. zn. 2 T 376/2000, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 30. júna 2004, sp. zn. 4 To 229/03, spáchal až po spáchaní teraz posudzovanej trestnej činnosti (ak by nebolo odsúdenie zahladené, prichádzalo by do úvahy uloženie súhrnného trestu), avšak okolnosti, za ktorých ho obžalovaný spáchal (k ich zahladeniu nedochádza) nepochybne preukazujú, že úplatok poskytol za to, aby sa zabránilo objasneniu obchodnej činnosti firmy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde predtým vykonával daňovú kontrolu, čo svedčí o jeho kriminálnych praktikách a jeho hlbšej narušenosti.

Rovnako tak krajský súd správne, v súvislosti so skutkom pod bodom 1/ napadnutého rozsudku poukázal na obsah trestných spisov v trestných veciach vedených na Okresnom súde Košice II pod č. k. 7 T 195/02 a 2 T 109/09 proti obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], alias [REDAKOVANÉ], známy aj pod prezývkou [REDAKOVANÉ], ktorý sa preukazoval občianskym preukazom na meno [REDAKOVANÉ], preukazujú úzku spätosť s predmetnou nezákonnou činnosťou obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých dvaja poslední sa zúčastňovali vyberania peňazí z bankového účtu firmy [REDAKOVANÉ]... a následne ich odovzdávali [REDAKOVANÉ], ktorý nebol na takýto výber oprávnený, lebo v obchodnom registri neboli vykonané príslušné zmeny, ktoré by banka akceptovala. Išlo o peniaze, ktoré daňový úrad postupne poukázal ako nadmerný odpočet DPH na účet firmy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]..., odkiaľ tieto peniaze obžalovaný [REDAKOVANÉ] previedol na iný ním zriadený účet..., ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo. Tým si nepochybne obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vytvorili možnosť ľubovoľne nakladať s financiami, ktoré boli nezákonne vyplatené uvedenej firme. Ide o skutkové zistenia, ktoré v teraz prejednávanej veci súvisia spolu s vecami, ktoré sú prejednávané na inom súde.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] nemal vykonať daňovú kontrolu vo firme [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku správne poukázal na ustanovenie § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení účinnom v dobe spáchania skutkov, že [REDACTED] [REDACTED] v dobe výkonu daňovej kontroly vo firme [REDACTED] [REDACTED] bol zaujatý a ako taký mal byť z tejto kontroly vylúčený a to pre svoj pomer k bývalej manželke [REDACTED] [REDACTED], rodenej [REDACTED], ktorá v tejto spoločnosti v čase kontroly bola spoločníčkou.

Z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 1/- 4/ napadnutého rozsudku dôvodne vyplýva aj to, že obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] boli znalí systému práce daňových úradov (abecedný - písmenkový systém) a preto mohli prostredníctvom spoluobžalovaných [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] podnikiť založenie firiem [REDACTED] [REDACTED],... [REDACTED] [REDACTED],... a živnosť [REDACTED], bytom [REDACTED]... tak, aby všetky tieto právnické osoby mali sídlo v obvode pôsobnosti Daňového úradu Košice IV. Niet sporu o tom, že v druhej polovici roka 1998 ako daňoví kontrolóri vykonávali v týchto firmách daňové kontroly na oprávnenosť uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty so záverom, že uplatnený nadmerný odpočet bol zákonný, čo viedlo k vystaveniu platobných príkazov a k vráteniu DPH na účty spoluobžalovaných, ktorí ich vybrali a použili na doposiaľ nezistený účel. Preto námietka obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED], že ohľadne spôsobu prideľovania kontrolovaných daňových subjektov nemali vedomosť, resp. že o tom rozhodovali ich nadriadení je nevierohodná a je v rozpore s vykonanými dôkazmi a najmä spôsobom a okolnosťami, za ktorých sa dopustili inkriminovanej trestnej činnosti, neobstojí.

Bez akýchkoľvek pochybností vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ a 4/ napadnutého rozsudku tieto dôkazy preukazujú aj to, že firma [REDACTED] [REDACTED] mala sídlo na [REDACTED], čo nezodpovedá adrese bydliska obžalovaného [REDACTED] a jeho spoločníčky [REDACTED] (bývalej manželky obž. [REDACTED]), ale že na tejto adrese býva [REDACTED], ktorého trestná vec (Okresným súdom Košice II, sp. zn. 7 T 195/02, zo dňa 16. apríla 2002) bola vylúčená z trestnej veci obžalovaného [REDACTED] na samostatné konanie. Pritom na Okresnom súde Košice II, sp. zn. 2 T 109/2009, v trestnej veci obžalovaného [REDACTED] svedkyňa [REDACTED] vypovedala, že jej bývalý manžel [REDACTED] dlhé roky poznal obžalovaného [REDACTED]. Manželka obž. [REDACTED] [REDACTED] bývala na adrese [REDACTED].

██████████ a zdržiava sa na adrese ██████████, čo je súčasná adresa obžalovaného ██████████. Týmito dôkazmi je tiež preukázané aj to, že osoba vydávajúca sa za ██████████ v skutočnosti je ██████████, ktorý bol zadržaný v Českej republike v roku 2008 a ktorého trestná vec bola tiež vylúčená na samostatné konanie z trestnej veci obžalovaného ██████████ ██████████, kde koná Okresný súd Košice II pod č. k. 2 T 109/2009. Aj podľa najvyššieho súdu tieto skutočnosti potvrdzujú prepojenosť a súčinnosť obžalovaných pri páchaní trestnej činnosti.

Najvyšší súd sa stotožňuje aj s tým, že vykonanými dôkazmi bolo bezpečne preukázané tiež to, že ██████████ v mesiaci marec 1999 v súvislosti s podvodným predajom bytu ██████████ na ██████████ bol v realitnej kancelárii odfotografovaný a jeho fotografia bola podrobená znaleckému dokazovaniu, pričom pri tomto predaji použil sfalšovaný občiansky preukaz na meno ██████████ s rovnakým číslom, aký bol použitý pri prevode obchodných podielov firmy ██████████, ██████████ i pri daňových kontrolách na Daňovom úrade Košice IV, čo bolo potvrdené výpoveďami obžalovaných ██████████ a ██████████.

Uvedené skutočnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu logicky preukazujú úzku prepojenosť obžalovaných, čo im umožnilo páchať žalovanú trestnú činnosť. Bez súčinnosti obžalovaného ██████████ by nedošlo k odčerpaniu peňazí z účtu firmy ██████████ ██████████, kde boli zaslané daňovým úradom a následne do dispozície obžalovaných ██████████ a ██████████, ktorí mali tieto finančné prostriedky vydať ██████████ alias ██████████. Uvedené vyvracia obhajobné tvrdenie obžalovaného ██████████, že žiadny z vykonaných dôkazov ho neusvedčoval a preto napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny. V tejto súvislosti treba poznamenať, že samostatná skutočnosť, že daňový kontrolór ██████████ je prítomný pri výbere peňazí v peňažnom ústave pochádzajúcich z „kontroly DPH“, ktorú osobne vykonal je nezvyčajná a svedčí s ďalšími dôkazmi o jeho zainteresovanosti na spáchaní skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku.

Odvolačí súd sa stotožnil aj so skutkovými závermi krajského súdu vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov ku skutkom pod bodmi 2/ - 3/ napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v ňom správne a logicky vyvodzuje nezákonnosť v konaní obžalovaných, ktoré premietol

do inkriminovaných skutkov. V súlade so stavom veci oprel záver o výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a ďalších, ako aj grafologické posudky vo vzťahu k obžalovanému [REDACTED] s najväčšou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou (svedkovia spoznali identitu tohto obžalovaného) preukazujú, že autorom podpisov na sporných dokladoch je práve tento obžalovaný. Z toho dôvodu nebolo potrebné znalecky skúmať doklad totožnosti predložený svedkom [REDACTED] [REDACTED], čoho sa domáhali obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED], nakoľko bolo nesporne zistené, že osoba vystupujúca pod týmto menom bol obžalovaný [REDACTED].

Správne je aj zistenie, že písomná správa Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom, zaslaná pre potreby Daňového úradu Košice IV na základe dožiadania vo vzťahu k firme [REDACTED] [REDACTED], použitej pri daňovej kontrole nadmerného odpočtu DPH vo firme [REDACTED] [REDACTED], za ktorú vystupoval [REDACTED] ako [REDACTED] bola jednoznačne sfaľšovaná v prospech tejto firmy, z čoho následne profitovali obžalovaní [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

Niet pochybností ani o tom, že obžalovaní podvodným spôsobom uvedeným vo výroku o vine napadnutého rozsudku spôsobili škodu tak, ako ju ustálil krajský súd na úkor rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení Daňovým riaditeľstvom Košice. U obžalovaných [REDACTED], [REDACTED] (skutky pod bodmi 1/ - 4/) a [REDACTED] (skutky pod bodmi 2/ - 3/) ide o škodu veľkého rozsahu, preto správne postupoval krajský súd, keď ich uznal za vinných z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák.

Navyše obžalovaní [REDACTED] a [REDACTED] ako pracovníci daňového riaditeľstva - daňoví kontrolóri pri spáchaní skutkov pod bodmi 1/ - 4/ napadnutého rozsudku vykonávali svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pretože úmyselne zatajovali skutočný stav veci a do daňových kontrolných protokolov vedome uvádzali nepravdivé skutočnosti, čo malo za následok vyplatenie nadmerných odpočtov DPH neoprávneným daňovým subjektom, z čoho spoločne v značnom rozsahu profitovali a spôsobili tak značné škody. Naplnili tým skutkovú podstatu pokračovacieho trestného činu

zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., teda tak, ako týchto obžalovaných uznal súd I. stupňa za vinných, na čo v dostatočnom rozsahu poukázal v dôvodoch napadnutého rozsudku. ...

Krajský súd pri rozhodovaní o trestoch správne u obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] prihliadol na všetky zásady vymedzené v ustanovení § 23 ods. 1 a § 31 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z. z. a nasledujúce tak, ako je to uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s ohľadom na rozsah spáchanej trestnej činnosti, spôsob jej spáchania a okolnosti, za akých k tomu došlo, treba na splnenie individuálnej a generálnej prevencie pôsobiť na obžalovaných výkonom nepodmienečných trestov pri výmere, ktorých súd prvého stupňa v súlade so zákonom prihliadol na hodnotenie týchto obžalovaných a na to, že obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako daňový kontrolóri nechránili štátne záujmy v daňovej oblasti a aj ich značným pričinením spôsobili Slovenskej republike škodu veľkého rozsahu. Výmera uložených trestov prihliada i na to, že trestné stíhanie trvalo neprimerane dlhú dobu tak, ako to má na zreteli Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11 v článku 6 ods. 1. Najvyšší súd preto odvolacie námietky obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] týkajúce sa uložených trestov nepovažoval za dôvodné.

Uložené úhrnné tresty odňatia slobody obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] aj za použitia § 35 ods. 1 Tr. zák., obom zhodne vo výmere 4 rokov so zaradením pre ich výkon do najmiernejšej nápravnovúchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. zodpovedajú kritériám pre ukladanie druhu a výmery trestu.

Na základe uvedeného najvyšší súd odvolania obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietol. ...

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.»

Ako z uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, najvyšší súd dal na všetky rozhodujúce skutkové a právne otázky jednoznačné odpovede,

ktoré vo svojom súhrne presvedčivo odôvodňujú opodstatnenosť odsúdenia sťažovateľa za skutky, ktoré sa mu kládli za vinu. Najvyšší súd uviedol, prečo považoval vyhodnotenie vykonaného dokazovania sťažovateľom za účelové. Pri ustálení jednotlivých skutkov poukázal na výpovede konkrétnych svedkov, obsah ktorých potvrdzuje skutkové závery krajského súdu, taktiež na konkrétne listinné dôkazy i dôkazy preukazujúce profitovanie sťažovateľa z trestnej činnosti, resp. vytvorenie si možnosti profitovať z trestnej činnosti, ďalej konštatoval, že argument týkajúci sa nemožnosti ovplyvniť spôsob pridelovania daňových subjektov na kontrolu je nevierohodný s ohľadom na ďalšie v konaní vykonané dôkazy, a taktiež poukázal na viaceré skutočnosti svedčiace o prepojenosti a súčinnosti obžalovaných pri trestnej činnosti. Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnosť záveru o jeho zaujatosti vo vzťahu obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. j. že mal byť z vykonávania kontroly tohto daňového subjektu vylúčený, všeobecné súdy k tomuto dospeli poukazujúc na príslušnú zákonnú úpravu (§ 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov) v spojení s nespochybňovanou skutočnosťou, že spoločníčkou označenej obchodnej spoločnosti bola bývalá manželka sťažovateľa. Aj v tomto prípade záver konajúcich súdov vychádza z konkrétneho skutkového zistenia v spojení s konkrétnou právnou normou. Ústavný súd preto nezistil žiaden dôvod vstupovať v tejto súvislosti do rozhodnutia všeobecných súdov. V súvislosti s uloženým trestom konštatoval najvyšší súd, že prihliadol na rozsah trestnej činnosti, v dôsledku ktorej bola štátu spôsobená škoda veľkého rozsahu, spôsob jej spáchania, okolnosti, za ktorej ku nej došlo, potrebu individuálnej i generálnej prevencie pôsobiť na obžalovaných, hodnotenie jednotlivých obžalovaných, ktorí nechránili štátne záujmy v daňovej oblasti, ako aj na neprimerane dlhú dobu trestného stíhania vedeného proti nim v tejto veci a pri zohľadnení všetkých týchto okolností konštatoval, že námietky sťažovateľa týkajúce sa uloženého trestu nepovažuje za dôvodné.

Podľa názoru ústavného súdu súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci dostatočne poukázaním na konkrétne v konaní vykonané dôkazy a popísaním ich hodnotenia podložili svoje závery o naplnení objektívnej, ako aj subjektívnej stránky

trestného činu podvodu a trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa sťažovateľom. Najvyšší súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozsudku zo 16. apríla 2013 zaoberal taktiež argumentáciou predloženou sťažovateľom v konaní o odvolaní, uviedol, akými úvahami sa jej pri hodnotení spravoval, a prečo predložené argumenty sťažovateľa nepovažoval za relevantné. Samotná nespokojnosť sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu uvedenými v jeho rozhodnutí nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia, resp. arbitrárnosti záverov v ňom vyslovených a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvedených najvyšším súdom v rozsudku sp. zn. 4 To 7/2012 zo 16. apríla 2013, a teda o porušení základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 dohovoru. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015